

Vandring i Skoven

Min søde Brud, min unge Viv,
min Kjerlighed, mit Liv!
Kom, Maanen skinner stor og klar,
en Stilhed Natten har,
en Deilighed, en Eensomhed,
min søde Brud kom med!
I Bøgeskoven gaae vi to,
der hvor Skovmærker groe.
I denne lyse, tause Nat,
hos dig min Verdens Skat,
jeg er saa glad saa salig glad,
duft friske Bøgeblad!
Syng Nattergal! Lys Maane klar!
Jeg her al Rigdom har:
Min søde Brud, min unge Viv,
min Kjærlighed, mit Liv.
Du er saa frisk, som Bøgens Hang,
som Nattergalens Sang,
saa dyb som Nattens stille Ro,
her hvor Skovmærker groe,
hvor maleriske Bøge staae,
og vi i Maanskin gaae!
Min søde Brud, min unge Viv,
min Kjærlighed, mit Liv.